

LEVENDE: – Både Dahr og Eidsvold er meget fysiske, noe denne teaterformen krever, og hele åpningssekvensen setter standarden med sitt mimiske og fysiske teaterspråk, skriver Tønsbergs Blads anmelder. Foto: Peder Gjørsvæ

Hamsun i Høyjord

TEATER
**Knut Hamsun/
 Yngve Sundvor**
«Markens Grøde»
 Låven på Herre-Skjelbred,
 Høyjord

Anmeldt av:
Fredrik Rütter

Det siste stykket vei frem til Herre-Skjelbred gård i Høyjord er omkranset av korn som snart skal skjordes. Her får en virkelig se markens grøde strekke seg ut i flere kilometers omkrets. Endelig fremme på tunet står det hundrevis av mennesker som venter på å få slippe inn på gårdens låve for å oppleve en dramatisering av Knut Hamsuns bok «Markens grøde». Omgivelsene kunne ikke ha passet bedre. Boken kom ut i 1917, og forfatteren ble bearbet med Nobelprisen i litteratur for den i 1920. Låvedøren åpnes på gløtt. Lyden av en kubjelle forkynner at den ventende buskappen kan få

komme opp den bratte låvebroen, og slippe inn i låvens langstrakte rom. Det er Inger, husmor på gården i Juni Dahrs skikkelse, som kaller på flokken. Dagens eier av Herre-Skjelbred gård, Thoralf Bjønnes, har snekrettenker på begge langsidene. Dermed er det etablert en spilleflate på nærmere 20 meter i lengderetningen, og publikum sitter virkelig tett på skuespillerne. Det er ingen lett oppgave å få plass til alle og Dahr, sammen med gårdens drivkraft Isak, i Gard B. Eidsvold skikkelse, har litt av en oppgave å få alle de fremmøtte bakendene på plass. Det går med et nødskrisk. Da er det klart for de neste nitti minuttene som er viet til Ingers og Isaks slit med å bygge opp gården Sellanraa, som befinner seg et sted langt ute i ødemarken.

Dramatiseringen som Yngve Sundvor har hatt ansvaret for, fokuserer på Ingers og Isaks sam-

liv, og utelater så langt det er mulig resten av persongalleriet i boken. Sundvor har forstått at historien i seg selv er for tung og nærmest uinteressant som teater. Derfor har han gjennom sitt regiarbeid løftet denne trauste historien opp til å bli lett og humoristisk, men han har på en eksepsjonell måte beholdt de mørke undertonene. De gir den nødvendige balansen slik at det er ingen tvil om at vi befinner oss i Hamsuns verden. Han har også valgt å bruke minst mulig tekst. Historien fortelles med mange grep som overrasker, og som sier noe om en kreativ, lekende instruktør som har mot til å gå egne, litt uortodokse veier. Men det fungerer.

Det gjør det kun fordi at han har hatt med seg skuespillere som har vært villige til å være med å leke. Både Dahr og Eidsvold er meget fysiske, noe denne teaterformen krever, og hele åp-

ningssekvensen setter standarden med sitt mimiske og fysiske teaterspråk. De kler hverandre, og det er fortellerteater på sitt beste, historien blir fortalt, men det er ikke meningen at de psykologiske sidene av de to skal avdekkes inn til beinet. Publikum får være med på reisen til disse to sliterne, som får det til å vokse rundt seg, men ikke uten at det koster.

Musikken som Tore Brunborg og Lars Horntveith står bak er en stor del av forestillingen. Den er der som et bakteppe, og noen få ganger trer den frem og bærer handlingen videre. Når låven nå, med stor suksess, har fått nytt liv som teaterlokale, kan det jo ikke bli en engangs foreteelse. Derfor er det bare å håpe at det er flere aktører som kan skape noe i disse flotte omgivelsene.